

MUNKÁS SZÁRMAZÁSOMRÓL

Isten, mindenek teremtője, neked elmondhatom,
semmi nem vagyok, megfeledkeztem arról, amit
magam mögött hagytam.
Tükörkép vagyok, homályos, lélegzet, ami nem tesz
kárt a szélben.
De hiszek a szavakban, melyek nekem jutottak, a
szavakban,
melyeket elloptam, mert amit magam után hagyok,
nem a semmiből jött létre.

Az idő nem áll meg, ami közömbös volt, most minde-
nek felett áll.
De nekem nincs semmim. Magam helyett sem.

NÉHA HINNEM SEM KELL

Közel a reggel,
a felébredés, amit választunk,
heliocentrikus.
A park másik oldalán épületek sejlenek fel,
a város leválik az égről.
Ami nem létezik:
a fogkefénk, a vitáink,
egy üres papírlap.
Világosodik.
A konyhai csapból ezüstös víz folyik,
egy üstökös csóvája.
A lakás árnyékban van, nem a tenger felé néz.
A fehér műanyag széken, a balkonon
gyufásdoboz.
Valaki otffelejtette.
Reggel van. A harmat felszárad,
a világot lángoló kard hasítja ketté.

RUNE CHRISTIANSEN (szül. 1963) 1986 óta kilenc verseskötettel és három regénnyel állt elő. A kortárs norvég líra egyik legfontosabb alakja. Számos díjat nyert (Oktober Kiadó díja, Halldis Moren Vesaas-díj, Dobloug-díj etc.). Az antológiában olvasható versei a 2011-ben megjelent *Jeg har tenkt meg til de elysiske sletter (Eliziumi mezőkre gondolk)* című válogatásból valók.

BARÁTSÁG

Ősz csillogása visszavitt
minket az eredethez,
a melegházak mögé, a falhoz, ami
megőrizte a temető csendjét,
egy napsütötte kapunál
megértettük, a gyerekkor nem tér vissza.
A gesztenyés, az ünnepek, egy kézmozdulat, a
magány,
mindent magunk mögött hagytunk.
A hegygerincre boruló ég
kibillent egyensúlyából,
mindent benőtt a fű.
Itt nőttünk föl, minden gond nélkül stb.
Hallgattuk a lombzúgást,
az almafáról gyümölcsök potyogtak.
Semmit nem pótolunk.
Ahogy minket sem pótol senki.
Csillog az ősz, az ellopott ösvényeken,
a tisztásokon, a rezgő lombok alatt,
ahol kimondták a nevünket,
tartós a könnyörület.
Most és mindörökké.

SZÖLLŐSI Adrienne fordításai

TEJUTAK, ÚJRA MEG ÚJRA

A tengerben álltunk, a színek nem ragyogtak,
de éreztem, hogy a vállam
a napsugár-csonkok felé fordul.
Apa lehajolt, kezét megmártotta a vízben,
csupasz felsőteste fellobbant,
hangja berozsdázott a hidegtől.
Rágyújtott és átnyújtott egy rovar.
Valami hirtelen elhagyott, majd visszatért,
a bizonyosság, vagy tán valami sokkal elenyészőbb,
hogy ott és mindig utód vagyok.

A MUNKÁSOSZTÁLY A MENNYBE MEGY

1.
1975 van, tizenkét éves vagyok, vonattal utazom, az elíziumi mezőkre gondolok, pontosabban Dalaröre.
2.
Ó, hogy vágytam hátrahagyni azt a forró katlant.
Honnan jöttél? kérdezi egy lány. Hogy ragyog minden körülötted.
3.
Minden susogott, lengett, bár szélcsend volt.
4.
Azt mondják, eljött a béke, nem is számítottak rá.
Hát ez hogy sikerült?
5.
Miután elmúltam tíz éves, sosem mondtam: „papa”,
sem azt, hogy „apám”, a nevén emlegettem, vagy
egyszerűen, tegezve, megszólítottam.
6.
Mi maradt? Csak effajta zavaros képek mindarról,
ami túl gyorsan megtörtént.
7.
„Áhítás”. Arra emlékeztet, hogy „ámítás”.

EGY-KÉT DOLOG MIATT EZ MÉGISCSAK KOMÉDIA

Amiről beszélünk,
az szétválasztott és befejezett,
minden vizsgálat közömbös,
minden érvelés felesleges,
az erkélyt hó fedi,
a zúzmarás székek nem hiányzik senki,
minden várakozik,
a tavasz – a formásokat tekintve – még nem éber,
s a fellegekben ott tornyosul
az immáron helyrehozhatatlan különféleség.

De valahányszor megmozdítod a karodat,
a világ egyet változik,

és amikor fekszel és álmodozol,
pl. egy megszakított utazásról
vagy egy istenről, aki lelépett,
a lélegzésed és vérkeringésed egyensúlya helyreáll.

Valahol,
egy könyvben az univerzum keletkezéséről,
azt olvasod, hogy minden, ami vagy, itt összpontosul.

VÁZLAT, VÖRÖS GOLYÓSTOLLAL

A kertben száz meg száz madár, virágport sodor a szél
a rét felett,
az autópálya lágyan zsong.

Talán így terveztük hajdanán:
az eget sosem gyarmatosítják, a felhőket sosem
igázzák le,
talán így gondoltuk hajdanán,
a hűvös szélfúvásban, markunkban
meghosszabbított életű érett bogyók.

Az üvegházak szálló repülő tükörznek,
a mozgás akadozik, mint egy hazugságvizsgálón,
a csönd ahhoz hasonlít,
ahogy valaha egymást szerettük.

AJÁNLÁS

Felébredszen.
Előkerül a napkorong, egy felhő kiigazítja az eget,
s a város megkeresi színeit.
A hőség már formát öltött, a fény emlékeztet:
a nyugtalan, rendezetlen szerelemre, vagy a keletke-
zés ünnepén felvillanó csintalan mosolyokra.
Odafent egyensúlyozol: ez bevégeztetett.
A túloldalról suttogod magadnak: bevégeztetett.

PAP Vera-Ágnes fordításai